

Velikonoční zamyšlení a přání bratra patriarchy

Sestry a bratři,

zdravím vás všechny v tomto čase Velikonoc. V jejich středu je Ježíš a dovršení jeho pozemského působení, které spadalo do času židovských svátků - Pesach. Jádrem křesťanských Velikonoc je Kristův kříž a vzkříšení.

Svátky jsou slaveny právě proto, aby nám něco připomínaly a abychom se rozpomínali na to, co je i pro nás důležité. Ježíš a jeho dílo vykoupení nemají být zapomenuty. Nemají zapadnout do hloubky lidského nevědomí a rozplynout se v lidské lhostejnosti. Naopak máme na ně pamatovat, vzpomínat a připomínat si je. Máme na události dovršení Ježíšova života o Velikonocích myslet, přemýšlet o nich, rozjímat o nich. Po staletí jsou připomínány v obřadech Velkého pátku, na Bílou sobotu a vrcholí na Hod Boží velikonoční. Pravoslavní křesťané i římská katolická církev slaví Velikonoce při shromážděních bohatých na názorné vyjádření těchto událostí. Tajemství Kristova vzkříšení si připomínají zejména při dlouhotrvající noční bohoslužbě plné znamení a symboliky. Tyto obřady na Velký pátek a Bílou sobotu uchovávají tak po staletí v živé paměti církve události Kristova kříže a zmrtvýchvstání.

Ale i my máme před očima to, co nám Krista a velikonoční události s ním spojené připomíná. Je to především kříž, také bílé plátno, svíce znázorňující světlo života a vzkříšení, též chléb a kalich s vínem, znamení obětovaného těla a Kristovy krve prolité za nás. A především máme Bibli – Boží slovo, které nám připomíná Ježíše a události s ním spjaté, které jsou rozhodující pro naši spásu a vykoupení.

Je důležitý celý Ježíšův život, celé jeho působení, celé jeho poselství. To všechno by jistě bylo významné, ale přece jen by to nemělo takovou váhu, kdyby Ježíš zemřel jako kterýkoliv jiný člověk. Jenomže závěr jeho života byl dramatický a záhadný. Dramatický byl v tom, že dobrovolně na sebe přijal z rukou hříšných lidí kříž, ačkoliv byl spravedlivý a nevinný. A záhadný závěr jeho pozemského života je v tom, že jeho hrob byl prázdný. Skalní hrob, do kterého bylo uloženo jeho tělo po sněti z kříže, byl nalezen prázdný. Nahlédly do něho tři ženy a také do něho vstoupil apoštol Petr, ale Ježíšovo tělo nenalezli. Zůstala tam jen plátna.

Kříž a prázdný hrob – to jsou dvě viditelná znamení křesťanských Velikonoc. Avšak Ježíšův kříž není znamením odsouzení, ale Boží milosti. Ježíšův kříž není projevem lidské nenávisti, ale Boží lásky, která nad ní vítězí.

Není znamením konce, ale vítězství, neboť je cestou ke vzkříšení a nepomíjejícímu životu u Boha Otce ve věčnosti.

Jak přistupovat k záhadě Ježíšova konce, k záhadě prázdného hrobu? V pohledu lidských očí – smyslového vnímání, je viděn jen prázdný hrob. Tak to viděli ženy i apoštol Petr. Při snaze vysvětlit situaci lidským rozumem se nabízí odpověď, že Ježíšovo tělo někdo odnesl. Tak si to zprvu vysvětlovala Marie z Magdaly. Velikonoční záhada či přesněji řečeno tajemství je něčím, co se vymyká lidským smyslům – našim zrakům i lidskému rozumu – našemu myšlení a uvažování. Jen srdce a mysl naplněné vírou porozumí tomuto tajemství, které je středem křesťanských Velikonoc. Můžeme se opřít a spolehnout na Ježíše, který řekl svým učedníkům opakovaně, že projde těžkým utrpením kříže, ale ve smrti navždy nezůstane.

Sestry a bratři, Ježíš nám zanechal své slovo a svátost. Při poslední večeři, kdy předpověděl své utrpení, řekl nad chlebem a kalichem: „To čiňte na mou památku...“ Není to vzpomínání na někoho, kdo patří minulosti, jehož hrob zůstal přikryt navždy těžkým kamenem, kdo skončil trvale ve tmě smrti. Naopak je to ten, kdo svou stálou přítomností přesahuje veškerý čas, kdo sám je zdrojem světla života a kdo chce i nás povzbudit k víře, že je vzkříšeným a živým Pánem.

S přáním velikonočního pokoje a radosti

Tomáš Butta
bratr patriarcha